

Τι σημαίνει, για έναν Ορθόδοξο Χριστιανό, ο νέος χρόνος;

/ [Γνώμες](#)

- Ηρακλής Ρεράκης, Καθηγητής Παιδαγωγικής-Χριστιανικής Παιδαγωγικής Α.Π.Θ.

Κάθε Πρωτοχρονιά, υποδεχόμαστε τον νέο χρόνο ή ίσως εκείνος μας υποδέχεται. Ο Χρόνος, αν και δεν έχει αισθήματα, καθώς δεν είναι ούτε καλός ούτε κακός, η λειτουργία του και η άμεση σχέση του με το παρόν και το μέλλον, τον συνδέει με τον υπαρξιακό χώρο του ανθρώπου, με τις αγωνίες, τις ανησυχίες, τις χαρές, τις θλίψεις, τις σκέψεις, τις αποφάσεις, τις προσδοκίες, τις μνήμες και γενικά με ολόκληρη τη ζωή του, ιδιαίτερα, όμως, με τον αγώνα του για την υπέρβαση του θανάτου και τη μέριμνά του για την είσοδο στην αιώνια ζωή.

Ωστόσο, ο νέος χρόνος, στη χριστιανική παράδοση, ερμηνεύεται με ό, τι νέο, ελπιδοφόρο και πνευματικό φέρνει στον κόσμο «το Νέο Παιδίον» που έρχεται από

το Σπήλαιο της Βηθλεέμ.

Όταν ρώτησαν τον Χριστό, αν «εν τω χρόνω τούτω» θα φέρει τη Βασιλεία του Ισραήλ, απάντησε: «Ουχ' υμών εστι γνώναι χρόνους ή καιρούς ους ο πατήρ έθετο εν τη ιδία εξουσία»: (Δεν είναι δικό σας έργον και δικαίωμα να γνωρίζετε τους ορισμένους χρόνους και τους καιρούς, τους οποίους ο Πατήρ κράτησε στη δική του εξουσία και παγγνωσία) (Πραξ. α' 7).

Οι πρόγονοί μας, ως γνωστό, στην ελληνική Αρχαιότητα, ερμηνεύοντας τον μυθικό Κρόνο-χρόνο, μέσα από το αίσθημα του φόβου και του τρόμου, προσπαθούσαν να τον εξευμενίζουν και να τον λατρεύουν, με τιμές και προσφορές θυσιών, πιστεύοντας ότι εκείνος ήταν που κατέτρωγε τα παιδιά τους και έφερνε τις καταστροφές στη ζωή τους.

Σύμφωνα με τη χριστιανική πίστη, ο Αληθινός Θεός των Χριστιανών δεν φοβίζει, διότι είναι αγάπη, ειρήνη, δικαιοσύνη και έλεος, είναι άγιος, φιλόανθρωπος και φιλάγαθος, είναι ο Δημιουργός και προνοητής των πάντων, «ο ετάζων καρδίας και νεφρούς». (Ψαλμός 7,10).

Συνεπώς, ως πανάγαθος και πολυέλαιος ζητά από μας όχι σφάγια και θυσίες, αλλά καθαρές καρδίες.

Δεν τον φοβόμαστε, καθώς είναι Πατέρας και εμείς είμαστε τα τέκνα του τα αγαπητά.

Όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, έστειλε τον Υιό Του, τον μονογενή, γεννήθηκε εκ γυναικός, έγινε αληθινός άνθρωπος, ένα με μας, για να μας εξαγοράσει με τη σταυρική Του θυσία από τον Διάβολο και να μας χαρίσει ξανά την χαμένη υιοθεσία.

Μας αποκάλυψε, λοιπόν, όλη την αλήθεια για τον αληθινό Θεό, τον άνθρωπο, τον κόσμο, τον θάνατο και τη ζωή και μας βεβαίωσε ότι ο Πατήρ ο Ουράνιος μας αγαπά τόσο πολύ, που θέλει να σωθούμε όλοι δι' Αυτού.

Με αυτόν τον σκοπό, ίδρυσε την Εκκλησία, ως Θεραπευτήριο με θεραπευτές, θεραπείες και φάρμακα, έτσι ώστε να μπορούμε να είμαστε μέλη της και να αγωνιζόμαστε για να αποδεχθούμε πλήρως τη θεία δωρεά της Υιοθεσίας.

Εντός της Εκκλησίας επιτελείται και ολοκληρώνεται η κάθαρση και η ενότητά μας με τον Θεό διά της ασκήσεως, της προσευχής, των αρετών και των Μυστηρίων, που μας φέρνουν ξανά στην Οδό, στην Αλήθεια και στη Ζωή, που οδηγούν στην αιώνια ζωή του Θεού.

Εντός του χρόνου και εντός της Εκκλησίας, λοιπόν, επικοινωνούμε διά της

προσευχής μαζί Του, «εξαγοραζόμενοι τον καιρόν», επειδή «αι ημέραι πονηραί εισι» (Εφεσ. 5,16) και του ζητούμε τη βοήθεια, τη χάρη και τη δύναμη, για να είμαστε: «χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά», για να έχουμε «καλήν απολογίαν» κατά την ημέρα της κρίσεως και να ζήσουμε «τον υπόλοιπον χρόνον της ζωής ημών», με ειρήνη και μετάνοια.

Η εν χρόνω δοκιμασία του Χριστιανού είναι θέμα προσωπικής σχέσεως, εμπιστοσύνης, αγάπης και υπακοής του στον Χριστό, ο οποίος είναι εκείνος που δείχνει τον δρόμο των αρετών αλλά και εκείνος που τις χορηγεί ως δώρα.

Η πρώτη και μέγιστη των αρετών είναι η προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο αγάπη, μέσω της οποίας -και σε συνδυασμό με τις άλλες αρετές- ο Χριστιανός κερδίζει, εντός του χρόνου, την άχρονη αιωνιότητα.

Η είσοδος του αιώνιου και άχρονου Θεού στην έγχρονη Ιστορία της ανθρωπότητας, με σκοπό να βοηθήσει τον άνθρωπο να γίνει θεάνθρωπος, δηλαδή μέτοχος, κατά χάριν, της ζωής του άχρονου Θεού, μας δίνει την κατεύθυνση της εν Χριστώ οδού, στην οποία μπορεί και οφείλει να εισέλθει ο ιστορικός άνθρωπος, με ελευθερία, αλήθεια και αγάπη, αν θέλει να συμμετέχει στη μεταχρονική και μεταϊστορική πραγματικότητα του άχρονου Θεού, που αποτελεί το αιώνιο μέλλον του.

Η παρούσα ζωή, αποτελεί τον παρόντα αιώνα, ένα μικρό κομμάτι της αιωνίου ζωής, της κληρονομιάς που είμαστε όλοι κληρονόμοι.

Το άλλο, το άπειρο κομμάτι της ζωής μας, είναι η «ζωή του μέλλοντος αιώνος», η ζωή που προσδοκούμε, όπως λέμε στο τέλος του Συμβόλου της Πίστεως.

Για τον άνθρωπο, όπως σημειώνει ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής του Τιμίου Προδρόμου (Έσσεξ), «ο χρόνος φανερώνει τη φιλανθρωπία του Θεού, διότι η αγαθή πρόνοιά Του τον έπλασε μέσα στον χώρο και τον χρόνο, για να μπορέσει να εκμεταλλευθεί «την τρεπτότητα του χρόνου», για την οποία μιλούν οι φιλόσοφοι, και να έχει τη δυνατότητα να μετανοήσει.

«Η στιγμή δεν πιάνεται» • μέχρι να την ονομάσουμε παρόν γίνεται ήδη παρελθόν.

Όμως αυτή η τρεπτότητα του χρόνου, είναι ευλογία για τον άνθρωπο, γιατί του δίνει την ευκαιρία να αλλάξει προς το καλό και να οικοδομήσει στην καρδιά του μια πνευματική κατάσταση μετάνοιας.

Με την έννοια αυτή, ο χρόνος γίνεται ένα άλλο δέντρο της γνώσεως του καλού ή του κακού.

Κατά τον Κόντογλου, «μόνο μια ελπίδα υπάρχει γι' αυτόν που ζει στον χρόνο, προκειμένου να γλυτώσει από τη φθορά: Ο Χριστός, ο λυτρωτής, ο καθαιρέτης της φθοράς. Εκείνος, που πάτησε τον θάνατο και είπε: «Ο πιστεύων εις εμέ καν αποθάνη ζήσεται».

Ο άνθρωπος έρχεται με το θέλημα του Θεού στον κόσμο, για να ζήσει τη ζωή αυτή, ως μια δοκιμασία, όπου θα δείξει και θα βεβαιώσει, αν θέλει ή όχι, να συμμετέχει στη Βασιλεία των Ουρανών.

Όταν, με τη βοήθεια της χάριτος και του Φωτισμού του Αγίου Πνεύματος πληροφορηθεί, όπως διδάσκει ο Μ. Βασίλειος, ποιος είναι ο χρόνος και ποια είναι η αιωνιότητα, τότε θα καταλάβει ποιος είναι και γιατί ήλθε και ζει μέσα στον χρόνο και γιατί η ψυχή του επιζητά την αιωνιότητα.

Τότε, θα συνειδητοποιήσει τις σοφές συμβουλές, που του προσφέρει η Γραφή, όταν του παραγγέλλει να μη δίνει πρωτεύουσα σημασία στη σάρκα, ούτε να επιζητεί, με κάθε τρόπο, να την εξυπηρετεί, αλλά, πρωτίστως, να προσέχει την ψυχή του, να την στολίζει, να την φροντίζει, να την καθαρίζει από τους ρύπους και να την ομορφαίνει με το κάλλος των αρετών.

Γι' αυτό κάθε άνθρωπος και ιδιαίτερα κάθε πιστός χριστιανός οφείλει να δίνει προσοχή, κάθε φορά που ανανεώνεται ο χρόνος της ζωής του, στην ολοκλήρωση της ψυχικής και πνευματικής του ύπαρξης.

Ο χρόνος και ο καιρός, όπως επισημαίνει ο Απ. Παύλος, που μας δίνεται σε αυτήν την ζωή, «συνεσταλμένος εστί» (Α΄ Κορ. 7, 29). Είναι πολύ σύντομος και γι' αυτό είναι ανάγκη να προσέχουμε με σύνεση, έτσι ώστε να εξαγοράζουμε τον καιρό, που σημαίνει, κατά τον Άγιο Νικόλαο Βελιμίρεβιτς, να τον αξιοποιούμε με καλές και ενάρετες πράξεις, γιατί, εξ' αιτίας της αμαρτίας, που κυριαρχεί στην εποχή μας, ανάμεσα αλλά και μέσα στους ανθρώπους, οι ημέρες της ζωής μας είναι γεμάτες πειρασμούς και πνευματικούς κινδύνους.

Γι' αυτό παραγγέλλει στον πιστό: «Να εκτελείς τις εντολές του Χριστού κάθε μέρα, όπως οι περιστάσεις ζητούν. Με τούτο θα εξαγοράζεις τις χαρισμένες από τον Θεό ημέρες της ζωής σου.

Αφού στην αλήθεια το να εξαγοράζουμε σημαίνει κυριολεκτικά να πληρώνουμε, πλήρωνε με τα λίγα, για να λάβεις το μεγάλο. Εργάσου λίγο, για να βασιλεύεις

αιώνια, αφού ο Δημιουργός μας μας υποσχέθηκε την αιώνια βασιλεία στην αιώνια ζωή».

Πηγή: pemptousia.gr